

VI KEELAND

Project baas

Vertaald door Jade Vening

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk 1

Evie

‘Ik, eh, heb kersen gegeten.’ Ik keek omlaag naar mijn bevlakte blouse en glimlachte verontschuldigend. ‘Als ik nerveus ben, snack ik. En ik kwam langs een fruitkraam die kersen verkocht. Die kan ik nooit weerstaan. Hoewel ik nu besef dat vijftien minuten voor een sollicitatie kersen eten geen goed idee was.’

De rimpels op het voorhoofd van de vrouw werden dieper. Eerlijk is eerlijk, mijn blouse was bezaaid met meer dan een paar kersen-vlekken. Als ik een kans wilde krijgen om deze sollicitatie te redden, moest ik er vol voor gaan en haar aan het lachen maken.

‘Ik heb een kers laten vallen,’ ging ik verder. ‘Hij stuiterde en liet voor ik ’m te pakken kreeg op drie plekken rode stippen achter. Ik heb geprobeerd de vlekken in het toilet eruit te krijgen. Maar dit is zijde en ze gingen er niet uit. Dus toen kreeg ik het lumineuze idee om er een patroon van te maken. Ik had nog een paar kersen over, dus beet ik die kapot en probeerde ik de eerdere vlekken na te bootsen.’ Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat pakte overduidelijk niet zo goed uit, maar tegen die tijd kon ik alleen nog maar kiezen tussen shoppen voor een nieuwe blouse of proberen te doen alsof het mode is. Ik dacht dat het niet zo zou opvallen...’ Ik zuchtte zacht. ‘Dat dacht ik dus verkeerd.’

De vrouw schraapte haar keel. ‘Oké, nou... Laten we maar met het gesprek beginnen, goed?’

Ik dwong mezelf te glimlachen en vouwde mijn handen in mijn schoot, ook al leek het erop dat ze nu al wist dat ik de baan niet zou krijgen. ‘Dat zou geweldig zijn.’

Twintig minuten later stond ik weer buiten. Ze had tenminste niet te veel van mijn tijd verspild. Ik kon nog wat meer van die heerlijke kersen halen en dan had ik nog steeds genoeg tijd over om een nieuwe blouse te kopen voor mijn laatste sollicitatiegesprek van de week. Bij die gedachte fleurde ik op.

Nadat ik bij de fruitkraam was gestopt, sprong ik in de metro. Ik zou wel ergens tussen het metrostation en mijn afspraak een nieuwe blouse scoren.

Maar twee haltes verder kwamen we abrupt piepend tot stilstand en het grootste gedeelte van het uur dat volgde kwamen we niet in beweging. De man die tegenover me zat bleef maar in mijn richting staren. Op een gegeven moment zocht ik in mijn tas naar iets waarmee ik mezelf koelte toe kon wuiven, omdat het in de metro behoorlijk warm begon te worden. Hij keek twee of drie keer omhoog naar zijn telefoon en dan weer omhoog, naar mij. Ik probeerde het te negeren, maar had al zo'n vermoeden wat er ging gebeuren.

Een paar tellen later leunde hij vanaf zijn zitje naar voren.

'Pardon. Maar jij bent die bruid, toch?' Hij draaide zijn telefoon naar me toe en liet me een video zien waarvan ik wenste dat die niet bestond. 'Die ene die haar bruiloft liet ontploffen?'

Dit was niet de eerste keer dat ik werd herkend, hoewel het minstens een maand of twee geleden was sinds een onbekende me erop aansprak. Ik had gehoopt dat die idiotie eindelijk voorbij was. Blijkbaar nog niet. De mensen links en rechts van ons in de metro lieten inmiddels op, dus ik deed wat ik moest doen om te ontsnappen aan het spervuur van vragen dat – zodra ik de waarheid zou toegeven – zou volgen: ik loog dat het gedrukt stond.

'Nee hoor. Dat ben ik niet. Maar mensen hebben me wel gezegd dat ik haar tweelingzus zou kunnen zijn.' Ik haalde mijn schouders op. 'Ze zeggen dat iedereen ergens een dubbelganger heeft rondlopen. Ik gok dat zij de mijne is.' Na een pauze voegde ik eraan toe: 'Al zou ik haar graag willen zijn. Ze is een stoer wijf, vind je niet?'

De man keek weer naar zijn telefoon en daarna opnieuw naar mij. Hij zag er niet uit als iemand die ook maar een woord geloofde van

wat ik net had gezegd, maar hij liet het tenminste wel rusten. ‘O. Ja, natuurlijk. Sorry dat ik je heb lastiggevalen.’

Weer een uur later kwam de metro eindelijk weer in beweging. Niemand had ook maar de moeite genomen om iets om te roepen over de vertraging. Tegen de tijd dat ik uit de metro kwam had ik nog maar zo’n twintig minuten voor mijn volgende sollicitatiegesprek, en ik droeg nog steeds mijn blouse vol kersenvlekken. En... terwijl ik ze naar binnen had gewerkt in de hete metro, had ik er nog meer laten vallen. Dus haastte ik me de metrotrap op en hoopte dat ik op weg naar mijn volgende afspraak iets zou vinden waarin ik toonbaar zou zijn.

Een paar gebouwen voor de plek van mijn sollicitatie vond ik eindelijk een winkel met zowel mannen- als vrouwenkleding in de etalage. Toen ik Paloma Boutique binnenging, bood een verkoopster met een zwaar Italiaans accent me haar hulp aan.

‘Hallo. Heeft u misschien een crèmekleurige zijden blouse? Of een witte? Of...’ Ik schudde mijn hoofd en keek omlaag. ‘Gewoon iets wat ik op deze rok kan dragen?’

De vrouw keek met grote ogen naar mijn blouse. Het pleitte voor haar dat ze niet reageerde. In plaats daarvan knikte ze en ik volgde haar naar een rek waar ze drie verschillende zijden blouses tevoorschijn haalde, die alle drie geschikt waren. Opgelucht vroeg ik haar waar de paskamer was en ze ging me voor naar een pashokje achter in de winkel. Maar toen iemand bij de kassa riep, wees ze naar een deur en blafte iets naar me in een mix van Italiaans en Engels. Ik dacht dat het misschien ‘Ik kom zo bij je kijken’ was, maar whatever. Het leek me niet zo belangrijk.

In de paskamer keek ik naar mezelf in de spiegel. Mijn lippen glommen felrood. Dat moest wel komen door het pond kersen dat ik in de metro had gegeten.

‘Shit,’ mompelde ik en ik veegde over mijn mond.

Maar dit zou er voor mijn sollicitatie niet af zijn. Gelukkig waren mijn tanden gespaard gebleven. Die verrekte kersen bleken een ramp. Maar ik had geen tijd om dit nu nog op te lossen, dus schudde ik mijn hoofd, trok mijn geruïneerde blouse uit en pakte een van

de blouses van de hanger. Voor ik die aantrok bedacht ik dat ik me misschien een beetje moest fatsoeneren. Door de hete metrowagon voelde ik me niet meer zo fris. Dus pakte ik mijn handtas en haalde er een oud vochtig doekje uit van een restaurant waar ze kippen-vleugeltjes serveerden. Ik was er een paar weken geleden geweest. Gelukkig was het nog steeds vochtig. De citroengeur zweefde door de lucht toen ik mijn rechterarm omhoogdeed om langs mijn oksel te vegen en ik vroeg me af of die geur ook op mijn huid achter zou blijven. Nieuwsgierig boog ik mijn hoofd naar mijn oksel en inhaleerde diep. Dat was dan ook exact de positie waarin ik stond toen de paskamerdeur openvloog.

‘Wat de...?’ De man aan de andere kant sloot de deur direct weer. Maar halverwege pauzeerde hij, zijn wenkbrauwen in een diepe frons. ‘Wat ben je aan het doen?’

Natuurlijk, omdat mijn dag niet nog kloteriger kon worden, moest de man ook nog eens prachtig zijn. Zijn schitterende groene ogen overvielen me, maar ik kwam snel weer bij zinnen toen ik me realiseerde dat ik nog altijd mijn arm in de lucht hield en hij net had gezien hoe ik *aan mijn oksel rook*.

Geschrokken hield ik mijn handen voor mijn kanten bh. ‘Doet het ertoe? Ga weg!’ Ik reikte naar voren en met een ruk sloot ik de deur, die – terwijl hij dichtging – de indringer schampte. ‘Dit is niet de herenpaskamer!’ gilte ik.

Onder de deur door kon ik de glimmende schoenen van de man zien. Ze bewogen niet.

‘Even voor jouw informatie,’ klonk zijn lage, schorre stem, ‘...dit is wél de herenpaskamer. Maar ik zal je rustig je oksels laten wassen.’

Toen de glimmende schoenen eindelijk verdwenen, blies ik twee wangen vol lucht uit. Deze dag moest gewoon afgelopen zijn. Maar ik had nog één sollicitatiegesprek te gaan, waar ik te laat voor zou zijn als ik nu niet heel snel zou opschieten. Ik nam niet eens de moeite om mijn andere oksel te wassen voor ik de eerste blouse aantrok. Gelukkig paste die, dus kleepte ik me weer om in mijn eigen geweldige blouse en haastte me naar de verkoopster terwijl ik mijn blouse in mijn rok stopte. Ik verwachtte dat ik de man die zojuist

mijn paskamer was binnengevallen, ergens zou zien rondhangen, maar gelukkig was hij nergens te bekennen.

Terwijl ik wachtte tot de verkoopster me vertelde hoeveel ik moest betalen, keek ik naar de paskamer en zag dat de deur – waarvan ik dacht dat de dame ernaar had gewezen – vlak naast een andere deur zat. En boven díe deur hing een bordje met: DAMES. De paskamer die ik had gekozen was duidelijk gemarkeerd als HEREN.

Verdorie. *Geweldig.*

De blouse kostte me honderdvijftig dollar – ongeveer honderd-twintig dollar meer dan de blouse die ik had vervangen en die ik bij Marshalls had gekocht. Aangezien dat op dit moment bijna genoeg was om mijn trieste bankrekening leeg te trekken, móést ik deze laatste baan binnenhalen – het sollicitatiegesprek waar ik nog maar een paar minuten voor had om er te komen. Dus haastte ik me naar het gebouw een paar deuren verderop, deed in het damestoeilet naast de lobby een kledingwissel op Superman-snelheid, haalde mijn vingers door mijn haar en bracht een extra laag lippenstift aan op mijn al veel te rode lippen om de kersenvlekken weg te werken.

De lift naar de vijfendertigste verdieping was ongeveer net zo snel als de metrorit hiernaartoe was geweest. Hij stopte op ongeveer iedere verdieping om mensen in en uit te laten stappen, dus pakte ik mijn telefoon en scande mijn mails om te voorkomen dat ik zou gaan stressen over het feit dat ik twee minuten te laat kwam. Helaas bleek dat nog uitputtender te zijn, omdat ik twee nieuwe afwijzings-mails had gekregen voor banen waar ik mijn cv voor had opgestuurd – inclusief een van de banen waarvoor ik eerder vandaag op gesprek was geweest. *Geweldig.*

Ik voelde me compleet verslagen, helemaal omdat ik nu op weg was naar een sollicitatiegesprek waarvan ik wist dat ik er niet de juiste kwalificaties voor had. Ondanks het feit dat Kitty een goed woordje voor me had gedaan.

De lift pingde op mijn verdieping en ik ademde diep in om weer tot mezelf te komen voor ik eruit stapte. Maar ik had nog maar net één voet over de drempel gezet, toen elk flintertje kalmte dat ik had weten te vinden uit het raam vloog. De hoge glazen deuren waarop

met grote, chique gouden letters CRAWFORD INVESTMENTS stond, waren ontzettend intimiderend. Binnen bij de receptie was het nog erger, met torenhoge plafonds, spierwitte muren met felgekleurde kunst en een gigantische kristallen kroonluchter. De vrouw achter de receptie leek ook meer op een supermodel dan op een recepti-oniste.

Ze glimlachte met haar lippen vol lipgloss. ‘Kan ik u helpen?’

‘Ja, ik heb om vijf uur een afspraak met Merrick Crawford?’

‘En uw naam, alstublieft?’

‘Evie Vaughn.’

‘Ik zal hem laten weten dat u er bent. Neemt u alstublieft plaats.’

‘Dank u wel.’

Terwijl ik naar de pluchen witte banken liep, riep de vrouw me na.

‘Mevrouw Vaughn?’

Ik draaide me om. ‘Ja?’

‘U heeft...’ Ze gebaarde over haar schouder naar haar rug. ‘...een kaartje uit uw blouse hangen.’

Ik reikte naar achteren, klopte op mijn rug tot ik het gevonden had en trok het eraf. ‘Dank u. Ik had iets gemorst op de blouse die ik vanmorgen had aangetrokken, dus moest ik een nieuwe kopen voor ik hiernaartoe kwam.’

Ze glimlachte. ‘Godzijdank is het vrijdag.’

‘Zeg dat wel.’

Een paar minuten later nam de receptioniste me mee het reus-achtige kantoor in. Toen we de grootste werkkamer bereikten, waar mijn afspraak was, waren daar twee mannen met elkaar verwikkeld in een soort schreeuwwedstrijd. Ze leken ons niet eens op te merken. Maar de hele werkruimte was van glas, dus ik kon ze neus tegen neus zien staan terwijl ze schreeuwden. De kleinere van de twee was kalend en praatte geanimeerd met zijn handen. Iedere keer dat hij met zijn armen wapperde, kwamen er onder zijn oksels gigantische zweetvlekken in beeld. De langere was, gebaseerd op zijn houding, zonder twijfel de baas. Hij stond met zijn benen wat uit elkaar en zijn armen voor zijn borst gevouwen. Ik kon niet zijn

hele gezicht zien, maar vanaf de zijkant leek het erop dat hij een deel van het zelfvertrouwen dat hij uitstraalde waarschijnlijk had omdat hij extreem aantrekkelijk was.

‘Als het je niet zint...’ gromde de baas uiteindelijk. ‘...dan is daar het gat van de deur.’

‘Ik heb sokken die ouder zijn dan dat joch! Hoeveel ervaring heeft hij nou helemaal?’

‘Leeftijd is maar een getal waar ik geen ruk om geef. Het is dat andere getal dat hier de dienst uitmaakt: winst. Die van hem heeft meerdere nullen, waar jij voor het derde kwartaal op een rij in de min staat. Totdat dat verbetert, moeten al jouw aankopen en verkopen goedgekeurd worden door Lark.’

‘Lark...’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Zelfs die naam maakt me kwaad.’

‘Nou, ga dan maar ergens anders kwaad zijn.’

Korte Kerel gromde iets wat ik niet kon verstaan en draaide zich naar de deur om te vertrekken. Hij veegde zweet van zijn rood aangelopen gezicht toen hij naar de uitgang marcheerde, de deur opentrok en vlak langs ons liep alsof we er niet stonden. Binnen liep de baas naar zijn bureau. Blijkbaar waren we onzichtbaar.

De receptioniste keek met een sympathieke blik naar me voor ze aanklopte.

‘Wat?!’

Ze deed de deur op een kier en gluurde naar binnen.

‘Je afspraak van vijf uur is er. Je had me gezegd dat ik haar naar je toe moest brengen.’

‘Geweldig.’ Hij fronste en schudde zijn hoofd. ‘Laat haar maar binnen.’

Zo te merken had Kitty’s kleinzoon haar vriendelijke houding niet geërfd.

De receptioniste stak haar hand met een aarzelende glimlach naar me uit.

‘Sorry,’ fluisterde ze. ‘Maar succes.’

Ik deed een paar stappen naar binnen, het paleisachtige kantoor in. Toen de glazen deur achter me dichtviel en de man nog steeds niet op had gekeken of me had begroet, kreeg ik de sterke behoefte

om me om te draaien en naar buiten te rennen. Maar terwijl ik dat stond te overwegen, verloor Meneer Chagrijnig zijn geduld.

Hij bleef met zijn rug naar me toe staan terwijl hij iets op zijn boekenplank zette.

‘Ga je nog zitten of moet ik blikjes en een touwtje regelen voor dit gesprek?’

Ik kneep mijn ogen samen. *Wat een eikel.* Ik wist niet of het kwam door de dag die ik achter de rug had of dat het gewoon de houding van deze kerel was die maakte dat ik mijn zelfbeheersing verloor, maar plotseling boeide het me niet meer of ik deze baan kreeg. Wat er ook zou gaan gebeuren, zou hoe dan ook gebeuren. Wat er zo fijn aan is wanneer je het punt bereikt dat het je geen reet meer interesseert of je wint of verliest, is dat het alle druk van de ketel haalt.

‘Misschien gunde ik je even een minuutje om tot jezelf te komen, in de hoop dat je humeur erdoor zou verbeteren,’ zei ik.

De man draaide zich om. Het eerste wat mijn aandacht trok was zijn brutale grijns. Maar toen mijn ogen omhooggingen om in die van hem te kijken, en ik het verbazingwekkende groen zag, viel ik bijna achterover.

Nee.

Serieus?

Gewoon, nee.

Dit kan niet waar zijn.

Kitty's kleinzoon is de kerel van de paskamer?

Ik wilde ergens in een gat kruipen en verdwijnen.

Maar terwijl ik stilletjes doodging van vernedering ging de man, die mij een kwartier geleden nog betrapt had terwijl ik aan mijn oksel stond te snuffelen, direct door.

Merrick gebaarde naar de stoel voor zijn bureau.

‘Tijd is geld. Ga zitten.’

Herinnert hij zich mij niet? Is dat überhaupt mogelijk?

Nadat ik zojuist had gezien hoe hij met zijn werknemer had gesproken, dacht ik niet dat hij het type man was die niet zou zeggen wat hij dacht.

Misschien heeft hij mijn gezicht niet goed gezien... Ik had de deur

vrij snel dichtgetrokken. En ik had daar in een bh gestaan en nu was ik volledig gekleed.

Of misschien... Zou ik het mis hebben en was hij niet de man uit de winkel? Al kon ik me dat niet voorstellen. Hoewel ik voor hem misschien niet memorabel was, had deze man een gezicht dat ik niet kon vergeten: gebeeldhouwde kaaklijn, prominente jukbeenderen, onberispelijke, gebruinde huid, volle lippen en dikke, donkere wimpers rondom zijn haast doorschijnende groene ogen. Die op dit moment naar me starden alsof ik wel de laatste was die hij in zijn kantoor wilde zien.

Hij zette zijn handen op zijn heupen.

‘Ik heb niet de hele dag. Laten we dit maar snel doen.’

Wauw. *Aardig, hoor.* Hij klonk net zo blij als ik me voelde over het vooruitzicht om voor hem te werken. Maar ik had er veel moeite voor gedaan om hier te zijn, dus ik kon mijn waardeloze week net zo goed met nog een afwijzing afsluiten en het spelletje meespelen.

Ik liep naar zijn bureau en stak mijn hand uit.

‘Evie Vaughn.’

‘Merrick Crawford.’

Terwijl we handen schudden haakten onze blikken zich in elkaar en ik zag nog steeds geen enkel teken van herkenning bij hem. Niet van de paskamer, noch als vriendin van zijn oma.

Whatever. Kitty had me hier binnen gekregen, de rest lag in mijn handen.

Mijn cv lag in het midden van zijn enorme glazen bureau. Hij pakte het op en leunde achterover in zijn stoel.

‘Wat is Boxcar Realty?’

‘O, dat is een non-profitorganisatie die ik een paar jaar geleden ben gestart. Het is meer een project dat ik naast mijn werk doe, maar ik heb de afgelopen zes maanden een flink deel van mijn tijd eraan gespendeerd, terwijl ik tussen twee banen als therapeut in zat. Ik heb het erop gezet zodat ik geen gat in mijn cv heb.’

‘Dus je hebt je laatste baan als therapeut zes maanden geleden opgezegd en hebt sindsdien geen vaste baan meer gehad?’

Ik knikte. ‘Dat klopt.’

‘En Boxcar is betrokken bij vastgoed of zo?’

‘Het is een verhuurbedrijf. Ik bezit een aantal ongebruikelijke accommodaties die ik verhuur via Airbnb.’

Merrick fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ongebruikelijke?’

‘Het is een beetje een lang verhaal, maar ik heb in het zuiden wat grond geërfd die heel geschikt is om te wandelen en als je even wil ontsnappen uit de stad. Het was alleen totaal niet ontwikkeld en ik wilde het land niet verpesten door er huizen op te zetten, dus heb ik er een glamping en twee boomhutten gebouwd, en die verhuur ik.’

‘Een... glamping?’

‘Het is een camping, maar dan met wat meer glamour. Het betekent...’

Merrick onderbrak me. ‘Ik ken de term “glamping”, mevrouw Vaughn. Ik heb er alleen moeite mee om te begrijpen wat dit te maken heeft met je werk als therapeut?’

Ugh. Dit begint niet lekker. Ik ging wat rechter zitten.

‘Nou, niet direct – al zoeken de meeste mensen aan wie ik verhuur een manier om aan hun stressvolle banen te ontsnappen. Het is een soort passieproject. Alle opbrengsten gaan naar het goede doel. Nadat ik bij mijn laatste baan was vertrokken, heb ik wat welverdiende vrije tijd genomen zodat ik me erop kon focussen om het bedrijf een beetje te laten groeien.’ Ik leunde naar voren en wees naar mijn cv. ‘Als je kijkt naar de baan die ik hiervoor had, zie je mijn ervaring als therapeut.’

Merrick bestudeerde me even voor hij weer omlaagkeek naar mijn cv.

‘Je werkte bij Halpern Pharmaceuticals. Vertel me wat je daar deed.’

‘Ik monitorde en behandelde patiënten die meededen aan een klinisch onderzoek naar antidepressiva en medicatie tegen angst.’

‘Dus iedere patiënt werd behandeld met medicatie?’

‘Nou, nee. Sommigen kregen gedurende het klinisch onderzoek placebo’s.’

‘Waren dit mensen die in een stressvolle omgeving werkten?’

‘Sommigen. Het waren mensen uit alle lagen van de samenleving. Maar ze leden allemaal aan depressie en angst.’

Merrick wreef met zijn duim langs zijn lip.

‘Ik neem aan dat deze mensen medicatie wilden omdat reguliere therapie niet gewerkt had?’

Ik knikte. ‘Dat klopt. Alle deelnemers moesten minstens een jaar therapie hebben doorlopen om in aanmerking te komen voor het onderzoek. De onderzoeken die Halpern deed, focusten op de vraag of medicatie hielp bij mensen bij wie gesprekstherapie niet was aangeslagen.’

‘En hielpen de medicijnen?’

‘Die waar ik mee werkte wel, ja.’

Merrick zakte achterover in zijn stoel.

‘Dus de enige ervaring die je hebt, is werken met mensen die geen baat hadden bij therapie en medicatie moesten gebruiken om zich beter te voelen. Heb ik dat goed?’

Ik fronste. *God, wat een hufteer.*

‘Helaas reageert niet iedereen op therapie. Veel mensen die ik behandelde gingen vooruit. Maar omdat het een dubbelblind onderzoek was, wist ik niet hoeveel patiënten een placebo slikten en zich uitsluitend door mijn therapie beter voelden. Ik weet zeker dat die er ook waren.’

Hij gooide mijn cv op zijn bureau.

‘Ik leid een aandelenkantoor. Wat denk je, zou ik kunnen stoppen met het rapporteren van de winst die mijn bedrijf voor onze klanten verdient? Het moet fijn zijn om je er geen zorgen over te hoeven maken of iemand het succes van je inspanningen meet.’

Ik voelde hoe mijn wangen warm werden.

‘Impliceer je dat ik mijn werk niet goed heb gedaan omdat niemand kon zeggen of het mijn therapie of de medicatie was die mensen beter maakte?’

Zijn ogen glommen. ‘Dat zei ik niet.’

‘Niet met zoveel woorden, maar je insinueerde het wel. Ik behandel alle patiënten op dezelfde manier, naar mijn beste kunnen, of er nou iemand toekijkt of niet. Vertel eens, meneer Crawford, als uw

klanten inderdaad hun winst niet zouden zien, zou u uw werk dan anders doen? Er de kantjes vanaf lopen?’

Een klein lachje gleed over zijn lippen, alsof hij het leuk vond zich als een lul te gedragen. Nadat hij een paar hartslagen naar me had gekeken, schraapte hij zijn keel.

‘We zoeken eigenlijk iemand met meer ervaring in het behandelen van mensen die werken in een stressvolle werkomgeving, voor dát ze medicatie gaan gebruiken.’

Ik besepte dat sinds ik door die deur naar binnen was gelopen, het allemaal niet had uitgemaakt wat ik zei. En dat ik niet in de stemming was om belachelijk te worden gemaakt, helemaal omdat aan zijn houding duidelijk te merken was dat ik deze baan niet zou krijgen.

Dus stond ik op en stak mijn hand uit.

‘Dank je wel voor je tijd, meneer Crawford. Succes met je zoektocht.’

Merrick trok een wenkbrauw op. ‘Is dit gesprek voorbij?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Ik zie geen reden dit gesprek voort te zetten. Je hebt duidelijk gemaakt dat je denkt dat mijn ervaring niet is wat je zoekt. En je hebt zelf gezegd dat tijd geld is, dus ik weet zeker dat ik vast al zo’n tweeduizend dollar heb verspild?’

Die grijs die hij eerder had gehad, kwam weer tevoorschijn. Zijn ogen gleden over mijn gezicht voor hij opstond en mijn hand beetpakte.

‘Minstens twintigduizend. Ik ben heel goed in mijn werk.’

Ik probeerde mijn hand uit de zijne te trekken, maar Merrick verstevigde zijn greep. Hij gaf een onverwacht rukje, waardoor ik me ongewild over zijn bureau boog. Toen leunde ook hij voorover. Heel even dacht ik dat hij zou proberen me te kussen. Maar voor mijn hart weer begon te kloppen, week hij uit naar links en ging zijn gezicht naar mijn hals, waar hij diep inhaleerde. Daarna liet hij mijn hand gewoon los alsof er niets gebeurd was.

Ik knipperde een paar keer met mijn ogen terwijl ik overeind kwam.

‘Wat... wat was dat?’

Merrick schokschouderde.

‘Ik dacht, aangezien je toch niet voor me zou komen werken, dat het niet gezien zou worden als ongewenst gedrag als ik even kort aan je zou ruiken.’

‘Kort aan me ruiken?’

Hij stak zijn handen in zijn broekzakken.

‘Daar was ik al nieuwsgierig naar sinds de paskamer.’

Mijn ogen werden groot.

‘O mijn god. Ik wist dat jij het was! Waarom zei je niet eerder iets?’

‘Het leek me leuker dat niet te doen. Ik wilde zien hoe je daarmee om zou gaan. Je zag eruit alsof je overwoog ervandoor te gaan, toen je hier naar binnen liep. Maar je herpakte je snel.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes.

‘Geen wonder dat je hulp nodig hebt met het stressniveau van je werknemers. Speel je regelmatig met mensen voor je eigen entertainment?’

‘Verstop jij je regelmatig in paskamers om aan je oksels te snuffelen?’

Ik fronste en kneep mijn ogen verder samen.

Merrick keek geamuseerd.

‘Als je het zo graag wil weten, ik was me aan het opfrissen omdat ik vast was komen te zitten...’ Ik schudde mijn hoofd en gromde. ‘Weet je? Het doet er niet toe.’ Ik ademde diep in en herinnerde mezelf eraan dat ik een professional was en dat het soms beter was de eer aan jezelf te houden. Ik trok mijn rok glad en ging nog rechter staan. ‘Bedankt voor je tijd, meneer Crawford. Hopelijk kruisen onze wegen elkaar nooit meer.’